

XIII

Elias Sehlstedts Sånger och Visor

- a digital facsimile edition from *Project Runeberg*

<http://runeberg.org/esesaovi/0021.html>

medförde diverse ätbara saker. Nu var situationen räddad och Sehlstedt, den oföränderlige optimisten, hade åter fått rätt.

Så gled o åren fram sin lugna gång, utan att bjuda på märkligare afbrott. Någon gång skedde dock ombyten i det jämna hvardagslifvet, då Sehlstedt fick slå igen sin dammiga tulljournal och för en eller annan vecka på permission företaga kortare eller längre utflygter inom fäderneslandet. Hvarje gång våren löste isarne som fångslat honom på hans ö, sjöd hans hjärta af vandringslust, af åtrå att gunga ut på lekande böljor och lyssna till deras trolska musik —

Kula i, lilla vind,
Knuffa på, lilla våg!
Jag blir varm om min kind,
Jag blir glad i min håg,
Då det hviner i tåg —

En sådan naturskald borde väl emellanåt få se annat än kobbar och skär. Hur mycket han än förstod att kasta ett poetiskt skimmer öfver de grå klipporna, sparades ändock hans vackraste toner åt den idylliska skönheten. Utom Bellman har ingen skald sjungit bättre om Mälarestaden, om det rörliga lifvet på dess Skeppsbros, om feststämningen på dess folkvimmelande Djurgård, eller om ett muntert lag i någon af dess förtrollande omgifningar, då sexan är uppdukad i gröngräset, och hängbjörken kastar sin fina, darrande silhuett öfver den snöhvita duken, medan

Värden trakterar,
Telegraferar
Glad med pokalen åt gammal och ung.

Men vandringshågen drager vår skald längre och längre — icke till främmande

land, dit han aldrig längtat, utan vidare ut i de svenska bygderna. Hvilken fröjd att utan någon bestämd plan gå ombord på första bästa Mälar- eller kanalbåt:

Jag sorglöst mig sträcker på hyttens tak
Och röker min lilla cigarr med smak.
Jag ser huru solen med guldkrona står,
Jag ser hur hvart moln uti djupet går,
Allt glindrar så solklart och sommarljus —
Jag blossar och njuter, förtjust, förtjust.

Beskrifningarna på sådana utflygter utgöra en hel grupp i Sehlstedts skrifter. Oftast inlägger han inom en ram af humoristisk prosa intagande små versbitar på omvexlande meter; ibland är det någon kostlig medpassagerare som, utan att ana det, får skyldra i hans poetiska camera, ibland är det en stads- eller landskapsbild han ger oss, frisk och ögonblicklig — han målar lika lefvande sin vandring i Gripsholms torntrappor eller på Mariefreds solheta, knaggliga stenläggning, som återseendet af sin ungdoms gamla bekanta, niporna utmed den mörkblå, skummande Ångermanälven, där stockarne ila framåt och laxarne springa alnshögt upp ur hvirlarne i forsen.

De senare åren hade Sehlstedt till följeslagerska på dessa utfärder sin dotter. Hvert våra resande kommo, funno de kända och okända, som voro förtjusta att visa dem vänlighet och gästfrihet. Snart voro sådana vackra sommandagar ett minne, snart satt åter Sehlstedt på sitt Sandhamn, vid sin tulljournal eller sitt staffli, medan uti tankarne rimmets små ostyriga bytingar alldeles själfmant gånge form åt intrycken från senaste vandring.

Men allting skall se sin sista dag — vår tullinspektör hade omsider uppnått